

Hồi thứ ba mươi lăm

Đánh Mất Tiên Cơ, Ngân Qua Đại Bại

Sở Vân lắc đầu nhìn về phía Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính, trầm giọng nói:

- Nhị đương gia đừng có nóng nảy, ta là lã tử Sở Vân, nhị đương gia có lẽ chưa quên chứ?

Mặc dù Sở Vân tỏ thái độ ôn hoà nhưng giọng nói của chàng lại vô cùng uy nghi khiến cho Tiêu Kính lạnh người, bất giác bật lùi về sau năm bước.

Sở Vân lại vỗ vỗ lên chuôi kiếm, nghiêng răng khế nói:

- Nhị đương gia, xem tình thế này thì tại hạ và quý hội đã kết nên một tiền lệ rồi phải không?

Tiêu Kính thở dài một hơi, cố lấy bình tĩnh nói:

- Sở...họ Sở kia! Mãng Long Hội và người trước nay không thù không oán, người ba phen bốn lượt cố tình gây khó dễ cho bốn Hội. Cứ theo quy luật của giang hồ mà nói thì người đã khinh người thái quá đó.

Tiêu Kính là một nhân vật nhất đẳng giang hồ, là cao thủ thứ hai trong Mãng Long Hội, tính cách vô cùng hung bạo, thế mà ăn nói với Sở Vân như vậy, chúng tỏ hấn đã thất thế đến chừng nào? Ba đệ tử đứng sau lưng hấn, đều là những vị hương chủ, đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ bất mãn với phó thủ lĩnh của chúng. Sở Vân lạnh lùng nói tiếp:

- Tiêu Kính! Lúc này không phải là lúc để nói đến luật giang hồ nữa. Tại hạ chỉ hỏi người một câu: Tiền lệ này có thể giải khai không?

Lúc này Tiêu Kính chỉ có một con đường, về tình về lý rõ ràng không thể chỉ một câu mà kết được, nhưng lão ta lại đang đứng trước cái sống và cái chết, chỉ có điều hấn dám nhận lấy cá chết, bằng không hấn làm sao có thể nói thẳng ra.

Sở Vân cất tiếng cười lạnh lùng vẻ đe dọa khiến người nghe phải ớn lạnh. Tiêu Kính ngoái lại nhìn ba vị hương chủ thì thấy ba cặp mắt của họ đang chăm phần nhìn vào đối thủ, Tiêu Kính than một tiếng chua xót, lão hiểu có thể hôm nay mình khó nhìn thấy vầng thái dương rực rỡ lúc bình minh. Sở Vân đưa mắt nhìn lướt qua cục diện trận đấu, hai tay chấp sau lưng, nói:

- Ô Thiên Đoạn Bia, oai phong của người đã biến đi đâu rồi ? Lẽ

- 310 -

nào không còn dũng khí để trả lời câu hỏi của ta nữa sao ?

Tiêu Kính lưỡng lự, thì phía sau lưng lão, một tiếng nạt lớn, rồi một bóng người cùng với một đạo bạch quang bắn vút về phía Sở Vân đang đứng trước mặt lão. Tiêu Kính biết ngay ba vị hương chủ đứng sau lưng mình đã xuất thủ. Thế là lão đâm ra liều lĩnh, hợp công với họ, lao vào tấn công Sở Vân.

Nhưng sau lúc thân hình lão vừa dịch chuyển thì một chiếc đầu lâu đầm máu đã bắn ngược trở về mặt lão kèm với một tiếng cười lạnh lẽo. Tiêu Kính bàng hoàng vội bắn người sang bên chừng hơn một trượng thì ngay lúc ấy có hai tiếng rú thê thảm vang lên. Tiêu Kính biết ngay hai vị hương chủ còn lại cũng đã bị sát hại rồi, lão ta hét lên một tiếng quát người về phía sau sáu chưởng, nhưng chỉ nghe tiếng lá cây ào ào rớt xuống dưới chưởng lực của mình, ngay lúc ấy một tràng tiếng cười lạnh lẽo lại cất lên ngay sau lưng lão. Tiếng cười ấy khiến Tiêu Kính rùng mình rồi như sợ quá hoá điên, lão cùng lúc xuất ra một chiêu tam thức liên hoàn vô cùng mạnh mẽ nhưng khi chiêu thức của lão thi triển chùn trợn vẹn thì một bàn tay của ai đó đã nhẹ nhẹ đè lên vai lão kèm theo một giọng nói vang lên từ phía sau lưng lão:

- Ông bạn, trong những ngày gần đây những tuyệt học của người chẳng thấy tiến bộ gì cả, tiếc quá!

Lão ta cảm thấy lạnh người kinh hãi, vì với võ công thượng đẳng giang hồ mà lão không phát hiện được địch nhân đứng sau lưng mình.

Giọng nói của Sở Vân lại vang lên:

- Ông bạn già, cuộc đấu đến đây đã đến hồi kết thúc. Những kẻ độc ác suốt cả đời như người đã sắp đến kỳ tổng kết rồi...

Tiêu Kính đưa đôi mắt thất thân nhìn vào đêm tối, tâm trí mê loạn, nhưng lão ta cố gắng trấn tĩnh, tìm cách đối đầu với kẻ địch khủng khiếp kia. Bỗng bàn tay đặt trên vai lão đã biến mất, rồi bộ mặt tươi tỉnh sáng ngời của Sở Vân hiện lên ngay trước mắt lão cùng với giọng nói trầm hùng của chàng cất lên:

- Người đang muốn tìm cách thử một lần nữa phải không?

Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính lùi ra sau hai thước, song chưởng bắt chéo trước ngực. Ngay lúc ấy lão vận dụng nội lực bình sinh lên song chưởng.

Sở Vân lặn nhát nói:

- Người không cam tâm, điều đó ta thấy rất rõ, bây giờ ta cảm

thấy áy náy phải tiến đưa người qua thế giới bên kia một cách bí hiểm như thế này. Tiêu Kính, ta thấy thịt da người đang run rẩy, ánh mắt người đang hoảng sợ. Nay Tiêu Kính, ta thấy rằng người không muốn động thủ cùng ta nhưng người cũng không thể tẩu thoát, điều đó chứng tỏ trên thực tế người đã không còn tồn tại, nhưng nếu người là một hán tử thì người hãy tự tuyệt đi...

Bỗng nhiên sắc mặt của Tiêu Kính đỏ hồng lên, hấn gọi to:

- Đầu lĩnh, kiếp sau cho phép Tiêu mỗ cùng người tái tạo lại giang sơn của mình.

Thế rồi Tiêu Kính như một con trâu điên lao bổ vào Sở Vân, chưởng chỉ quyền cước tung ra liên tiếp hết chiêu này đến thức khác, trong chớp mắt đã xuất ra hàng loạt những chiêu thức cực kỳ độc hiểm, vô công uy mãnh, lại mang thêm những tiếng rít gào ghê rợn từ dưới đất vang lên, từ bốn phương tám hướng truyền đến kiến cho ai nấy nghe thấy đều kinh hồn bạt vía.

Sở Vân bỗng cười phá lên nói:

- Khá lắm!

Rồi thân hình chàng chớp đông, trong chưởng ảnh chỉ phong của đối thủ như một làn khói ảo diệu. Ô Thiên Đoạn Bì vẫn tiếp tục tấn công chưởng quang chỉ ảnh lóe lên như chớp, tiếng rít gầm như sấm sét giữa trời xuân. Càng đánh mồ hôi càng ra ướt đầm thân hình thấm máu của Tiêu Kính bắn toé ra khắp nơi, hơi thở của hắn càng dồn dập hỗn hển, Sở Vân khe khẽ đưa hai tay lên rồi lại buông xuống, đứng im nhìn Tiêu Kính thở hồng hộc, lão đảo ngã vật xuống đất. Máu tuôn ra từ thất khiếu, đôi mắt thất thần vẫn mở trừng trừng trên khuôn mặt trắng bệch. Gió đêm lạnh lùng khẽ thổi qua làm rung rinh bộ y phục hai màu trắng đỏ trên người Tiêu Kính, riêng cái đầu sói màu bạc không còn lóe sáng nữa.

Sở Vân lẩm bẩm nói:

- Lão ta ra đi cũng có phần thê thảm nhưng ta lại không hề thương xót. Phải chàng trên thế gian này, trong trời đất này, sự hủy diệt tàn sát là bản tính, là quy luật sinh tồn?

Rồi Sở Vân cất tiếng cười chua xót lạnh lùng, bất kể ai lúc ấy thấy chàng ta như thế đều cảm thấy khiếp sợ và cảm thông sâu sắc cho nỗi bất hạnh mà chàng phải gánh chịu bao thời gian qua...

Trăng mờ sao thưa, những bóng người nhảy nhót qua lại, lẫn xả vào nhau chém giết một lúc một ít đi. Sở Vân từ từ quay đi, bước qua những tử thi ngổn ngang trên mặt đất, đưa mắt nhìn cuộc long tranh

hồ đấu trong Đại Liễu Bình đang từng bước từng bước đi vào kết thúc.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương vũ lộng thanh Thần Hỏa kiếm sử dụng tuyệt học Toàn Lịch Kiếm Pháp, từng chiêu từng thức kiếm ảnh lấp lánh như kim cương tỏa sáng dưới ánh mặt trời, kinh lực rít lên ghê rợn. Ngân Qua Phi Tinh Thường Đại Khí hoành hành giang hồ đã mấy mươi năm hùng bá vùng lưỡng hà, là hung thần ác sát của mỗi cao thủ võ lâm, hôm nay gặp phải đối thủ kiếm pháp hy hữu trong thiên hạ nên rơi vào thế hạ phong và sự thảm bại chỉ con là trong chốc lát. Con đường trước mắt của Thường Đại Khí đi đến vùng sơn cùng thủy tận, lúc này nếu xung quang không có lũ đệ tử lao vào trợ giúp thì lão ta có lẽ đã sớm vĩnh biệt cõi đời rồi. Thần Hỏa Kiếm mỗi lúc một biến ảo khôn lường, hào quang trùng điệp mỗi lúc một vây bọc Thường Đại Khí trong vùng tử khí.

Sở Vân quan sát trận đấu giữa hai thủ lĩnh hai phái ấy, chần chừ cảm thấy yên lòng nên đưa mắt nhìn qua phía khác. Đó là nơi phó thủ lĩnh Khôi Kỳ Đội đang mỗi lúc một đi dần vào tử địa, tay chân luống cuống, hơi thở hỗn hển, mồ hôi đầm đìa còn đối thủ của hắn là Cuồng Ưng Bành Mã càng đánh càng mãnh liệt, cơ hồ chỉ giây lát là thanh toán gọn La Kỳ. Bỗng nhiên một tràng hiệu lệnh vang lên từ phía bên rừng truyền tới.

Sở Vân vội đưa mắt nhìn qua thì thấy một người thân hình khoác trường bào hai màu đỏ trắng tuổi trạc bốn mươi bị chặt làm ba đoạn bởi nhân vật mới nổi danh giang hồ là Bạch Y Tú Sĩ Đào Quang.

Đột nhiên Sở Vân cau mày vì thấy Bạch Y Tú Sĩ mặt mày tái xám, bật lùi ra phía sau năm sáu bước liên tục rồi như không còn kịp vận công điều tức. Đào Quang lại tung mình vào giữa đám cao thủ đối phương.

Xích Kị Truy Phong Lạc Thâm là một thủ hạ đắc lực của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm, là một nhân vật lừng lẫy giang hồ, trên sắc mặt luôn luôn lạnh lùng của ông ta lúc này thấy nở một nụ cười, vì trong cuộc tử đấu với hai nhân vật cầm đầu của Mãng Long Hội ông ta đã nắm chắc phần thắng, đang vờn đối thủ, chưa muốn hạ sát, vừa đánh vừa nói:

- Ba vị giám pháp của Mãng Long Hội thì một vị đã tiêu rồi. Ha ha!... Chắc hẳn hai vị đây cũng đang muốn đi xuống suối vàng an ủi đồng sự cho có bạn, phải không?

Hai hán tử trung niên, tay áo co thêu hình đầu sói màu tím, vẫn nỗ lực vận dụng sức lực và võ công để duy trì trận đấu, những đệ tử

khác của Mãng Long Hội bị những tráng sĩ của Long Hương Sơn Trang do Xích Kị Truy Phong đem tới truy kích ráo riết không để cho chúng một con đường sống...

Từ phương Đông nơi chân trời đã hừng tia sáng, xa xa đã văng vẳng tiếng gà gáy báo hiệu một buổi sáng trong lành của một ngày mới bắt đầu, thế nhưng tại Đại Liễu Bình thì không khí lại vô cùng hỗn tạp, tử thi ngổn ngang, máu rơi máu chảy không ngừng, khí giới va vào nhau tóe lửa phát ra những tiếng động chói tai. Bỗng một đạo kiếm quang đột nhiên dâng lên cao thì triển một tuyệt kỹ rồi lại cuốn xuống, tiếng vù vù vang lên không ngớt bức Thường Đại Khí mặt đỏ tía tai bật lùi về sau ba bước. Biện Thương cười một tràng dài, kiếm khí như sóng cồn, kiếm quang lấp lánh như dải ngân hà, Biện Thương bỗng nhiên lùi lại bảy thước, nói to lên:

- Tại hạ Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương xin phép được hỏi quý danh của vị huynh đài cứu trợ.

Đứng ở bên kia, Sở Vân hơi cung tay nói:

- Chỉ là kỳ ngộ, đâu dám cho là giúp đỡ, kẻ bất tài này là lãng tử Sở Vân.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm lập tức tung người đến, lãng không xuất liên ba mươi bảy đường kiếm, kiếm quang bao bọc thân mình thật là đẹp mắt, kiếm khí hùng mạnh kinh người, tiếp đó Biện Thương cười lớn nói:

- Tuyệt kỹ của Sở huynh thật là kinh người, Biện mỗ vô cùng khâm phục. Những việc này hy vọng được cùng Sở huynh hợp tác lâu dài, xin Sở huynh đừng từ chối.

Vừa nói, Biện Thương vừa quát hai mươi tám đường kiếm bức Ngân Qua Phi Tinh né trái đỡ phải, tránh trước đón sau đến bỏ hơi tai. Sở Vân nhìn thấy thế thì cười lớn nói:

- Biện đại hiệp là bậc thánh kiếm Trung Nguyên. Thần Hoả Kiếm rạng chiếu Ngũ Nhạc, Sở mỗ đâu dám. Nếu như đại hiệp không hiềm thì cho Sở mỗ được dịp nghe chỉ giáo.

Hai người vừa nói chuyện vừa xuất thủ không chế đối thủ của mình ung dung cứ như lúc nhàn tản tâm sự vậy. Trước thái độ ấy của Biện Thương, Thường Đại Khí tức đến ói máu vì bị khinh thường quá đổi nhưng còn biết làm gì, bởi vì lúc ấy dù hấn đã đem binh sinh tuyệt học ra đối phó cũng không sao chống đỡ nổi đối phương, thành thử hấn càng phần nộ, càng tức khí thì nội công càng tiêu tán chiêu thức càng thiếu chuẩn xác.

Bỗng một tiếng chuông vang lên chói tai, một trung niên hán tử khuôn mặt lạnh lùng lướt đến bên cạnh Sở Vân, khiến chàng ta cười nói:

- Cung Ninh, chiến công thế nào ?

- Bẩm minh chủ, đệ tử cùng Bành Đường chủ bắt đầu đấu với bọn Tào Công hơn mây mười mạng quân phục kích của đối phương đã hoàn toàn bị thương.

- Hừ! Thảo nào ta đợi mãi mà chả thấy ám hiệu cứu viện. Bây giờ ngươi hãy đi tiếp sức cho những người của Biện đại hiệp.

Cung Ninh đưa hai tay lên hành lễ thì dưới hai cổ tay có hai vật lủng lẳng, Sở Vân nhìn thấy hỏi ngay:

- Đây là đầu lâu của ai ?

Kiến Linh Tử vội vàng đặt hai cái đầu lâu xuống đất khom người nói:

- Bẩm minh chủ, hai cái thủ cấp này là của bọn người thuộc Truy Hồn Đội của đối phương. Đệ tử đang tấn công phía sau rừng thì nhìn thấy hai lên này định chạy trốn ra phía sau để tổ chức lực lượng cùng nỗ lực phản công. Đệ tử vội vàng nghĩ rằng đánh rắn thì phải đánh giập đầu nên tạm mượn hai cái đầu lâu của chúng để đi nói chuyện với lũ phục binh kia.

- Cung Ninh! Ta nghe nói Khôi Kỳ Đội có Tiêu Hồn, Truy Hồn, Diệt Hồn Kỳ Đội mà trong đó lấy Diệt Hồn Kỳ Đội làm đầu có phải không?

- Bẩm minh chủ, đệ tử lập tức đi mượn cái đầu của Đại Dao Khách Phan Tồn Nghĩa.

- Được, trận ác chiến này đã sắp đến giờ kết thúc rồi, hành động mau lên.

Cung Ninh dạ một tiếng, tung mình lao đi, đến đâu tiếng lục lạc vang đến đó.

Từ lúc Cuồng Ưng Bành Mã nhập cuộc trở về sau, Tứ Vũ Sĩ hai người đã bị Tiêu Giang Nhị Quái khống chế. còn Đại Dao Khách Phan Tồn Nghĩa và Nhị Khoái Tử Chu Hàn bị Bành Mã một vị tiên bối võ lâm, võ công siêu tuyệt, bá chủ Đại Mạc vây đánh, chỉ trong mười mấy hiệp hai nhất lưu cao thủ của Khôi Kỳ Đội đã toát mồ hôi hổ hển, cũng may Bành Mã chưa có ý lấy mạng của bọn chúng nên họ còn sống đến giờ này. Thấy bọn họ tận lực bình sinh liều chết chống đỡ thì nói:

- Lão phu chưa muốn hạ độc thủ, nhưng số các ngươi đã tuyệt rồi, vì Cung Ninh đã tới để đoạt mệnh các ngươi.

Vừa thấy Cung Ninh xuất biện Bành Mã liền nói:

- Cung Ninh, một mẻ lưới quét sạch cả hay sao ?

Từ trên không Cung Ninh vung thanh kiếm vẽ nên một cử chỉ cung kính nói:

- Bẩm Đường chủ, một ngọn cỏ cũng không chà nát.

Bành Mã nghe thấy thế lắc đầu, lui về sau bảy bước từ từ nói:

- Cũng được, nhưng nhớ để tử thi đầy đủ!

Cung Ninh “dạ” một tiếng trường kiếm vung lên vẽ thành một đạo hàn quang kèm theo tiếng lục lạc rung reng như tiếng chuông của tử thần tấn công vào Phan Tồn Nghĩa và Châu Hàn nhanh như chớp. Hai người ấy võ công cao siêu, kinh nghiệm dày dặn, trong lúc thập tử nhất sinh đành phải liều mạng bảo vệ mạng sống bằng bản năng tự vệ.

Kiểm Linh Tử vẻ mặt không một biểu lộ tình cảm, cặp mắt chiếu hung quang lạnh buốt khiến cho vẻ mặt trở nên đờ đờ sát khí.

Lúc này tiếng chuông mỗi lúc một to dồn dập, kiếm quang dày đặc lạnh buốt đan thành một tấm lưới tanh mùi tử khí.

Cuồng Ưng Bành Mã đứng từ xa nhìn vào, lắc đầu nhìn mặt đất tử thi ngổn ngang vậy mà trên trời kiếm quang vẫn giăng đầy, thực rùng rợn, nhưng còn biết làm sao ?

Đột nhiên một tiếng kêu thảm khốc vang lên, một tấm thân trắng kiện bị bắn tung lên hơn bốn thước rồi nặng nề rơi xuống đất, máu ông ộc đổ ra tử vết thương sâu hoắm trước bụng người đó. Bành Mã đưa mắt nhìn thấy tác giả của kiệt tác ấy đang bay vút người lên cao đó chính là Bạch Y Tú Sĩ Đào Quang, còn kẻ bị giết là một trong hai giám pháp của Mãng Long Hội.

Bành Mã cười một tiếng đưa mắt nhìn ra phía trước, phát hiện một bóng người đang lao tới nhắm vào Bạch Y Tú Sĩ đang từ trên không đáp xuống người đó chính là Sở Vân. Chàng khẽ nói với Đào Quang:

- Bằng hữu, hãy phun ngụm máu ấy ra, đừng nuốt xuống

Thì ra Đào Quang bị trúng thương của kẻ địch trước lúc lâm chung, hiện tượng ấy đã bị Sở Vân phát hiện và lập tức bay đến đỡ chàng ta tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Lúc đó Đào Quang đứng tựa

vào Sở Vân miệng phun ra một ngụm máu, mặt tái đi, trán toát mồ hôi. Sở Vân lấy tấm khăn ra lau máu lên miệng Đào Quang rồi lấy ra một viên thuốc màu hồng nhạt đưa cho Đào Quang nói:

- Bằng hữu, cái gì thái quá đều không có lợi. Người mà cố gắng quá sức mình cũng sẽ ngã thôi, bằng hữu vô công cao cường nhưng lại mạo hiểm liều mạng tử đấu, chắc chắn Biện huynh không muốn thế đâu, hãy uống viên thuốc này đi.

Thấy Đào Quang mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn, Sở Vân lại khẽ nói:

- Thương thế của bằng hữu tuy không nặng lắm, nhưng tổn hao chân khí quá nhiều, hãy uống viên thuốc này đi rồi vận công điều tức chừng một tiếng là ổn thôi.

Đào Quang khẽ cảm ơn Sở Vân rồi y lời chàng nói thực hiện ngay.

Bỗng lúc ấy tại trường đấu lại một tiếng kêu thê thảm cất lên, tên giám pháp cuối cùng của Mãng Long Hội đã bị đánh bay lên cao rơi xuống, thân hình nát như máu me thấm dẫm thật rùng rợn.

Một lũ đệ tử của Mãng Long Hội vội vàng ném vũ khí xuống đất, đầu hàng đối phương, miệng kêu to, mặt mày sợ hãi, thần sắc bơ phờ:

- Chúng ta chịu phục rồi, xin đứng hạ sát nữa.

Xích Kị Truy Phong quát lớn:

- Cháng bay mà cũng đòi xứng danh hảo hán à ? Lão phu giết sạch cả lũ chúng bay ngay đây!

Mấy đại hán cuối cùng của Mãng Long Hội lúc ấy đành tái mặt, đứng im đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn Xích Kị Truy Phong chờ đợi...

Một lúc sau, Xích Kị Truy Phong đưa mắt nhìn các đệ tử của Long Phượng Sơn Trang đứng quanh đấy lắc đầu ra hiệu, rồi lạnh lùng nói với lũ người của Mãng Long Hội:

- Thôi, được rồi, các ngươi mau rút đi cho rảnh mắt lão phu.

Thế là mấy người ấy lộ vẻ vui mừng, quỳ xuống bái lạy Xích Kị Truy Phong và các hảo hán của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm rồi kéo nhau chạy đi ngay tức thì.

Sở Vân nhìn Đào Quang cười nói:

- Trong những cuộc tàn sát dẫm máu, cần phải giữ cho được nhân tính, dù là chút đỉnh cũng được phải không ?

Đào quang gật đầu nhìn Sở Vân khâm phục kính nể vô vàn. Tính cách và phong thái, khí độ của chàng thật đặc biệt, vượt qua mọi

phong cách bình thường, sừng sững hiên ngang hùng vĩ như ngọn Thái Sơn, ai thấy cũng muốn nhưng không ai có thể làm được như chàng.

Vietkiem.com